

عجز و قدم دوم

با اقرار به عاجز بودن خود، دریچه ذهن مان را به روی افکاری که کاملاً جدید هستند، باز می‌کنیم. مثلاً این احتمال وجود دارد که چیزی برتر از ما آنقدر توانایی داشته باشد که بتواند وسوسه ما برای مصرف مواد مخدر را از بین ببرد.

چگونگی عملکرد، قدم دوم

نشریات ما توضیح می‌دهند که چگونه قدم دوم کمک می‌کند تا خلاء به وجود آمده توسط اقرار به عجز در قدم یک را پر کنیم. اگر در برابر بیماری مان عاجز هستیم چه کار باید انجام دهیم؟ برای اکثر ما، خیلی ساده دیدن دیگر معتادان شبیه خودمان که توانسته‌اند وسوسه مصرف را از دست بدهند کافیست، تا ذهن خود را در برابر این امکان که شاید چیزی بتواند به ما هم کمک کند باز کنیم - اگر چه که ممکن است ندانیم آن چیز چه هست.

قلق پذیرش کمک از نیروی برتر از خودمان این است که ابتدا از اعمال قدرت خود دست برداریم. بکارگیری عجز در برابر بیماری مان به این معنی است که باید سعی برای مدیریت و کنترل آن را متوقف کنیم. بسیاری از ما درباره این مشارکت می‌کردیم که چگونه با محدود کردن مصرف مان، قایم کردن جنس از دست خودمان، مصرف مواد مخدری خاص، یا مصرف در روزهای خاص و روش‌های بسیار دیگری سعی می‌کردیم باهوش و حيله گر باشیم و از اعتیادمان پیشی بگیریم. البته اگر کسی در انجام این کلک‌ها موفق باشد، احتمالاً عضو NA نیست. (هنوز نه)

این روش بیماری اعتیاد است. اگر بخواهیم بر بیماری خود غلبه کنیم یا برتر از آن باشیم محکوم به شکست هستیم. ممکن است این اتفاق فوری رخ ندهد، اما در نهایت ما خود را در محاصره آشفتگی می‌بینیم و متعجب می‌شویم که چه اتفاقی برای برنامه‌های خوبی که داشتیم افتاده است. به جای اعمال کنترل بر خود جهت داشتن رفتاری سازگار و قابل پیش‌بینی، باید توهم کنترل را رها کرده و خود را در دست نیروی که خارج از ماست قرار دهیم. زمانی که با دیگر معتادان در حال بهبودی مشارکت می‌کنیم نمونه‌های بی‌انتهایی از تجربه، نیرو و امید در دسترس ما قرار می‌گیرد.

به جای اینکه سعی کنم کارها را تنها انجام دهم، به نیروی برتر از خود تکیه می‌کنم.